

NR. 1 1971

TĀHEKE

JAHT

(Katkend.)

MIHHAIL
ZOŠŠENKO

Leninile meeldis jahil käia. Ta laskis parte, metsiseid, jäneseid, hunte. Ka rebaste peale meeldis Leninil jahti pidada.

Ükskord korraldasidki Moskva jahimehed rebasejahi.

Jahimehed paigutati laiali. Ka Vladimir Iljitsile näidati, kus tal tuleb varitseda.

Poolkasukas ja viltides Lenin jäi jalgraja äärde puu varju. Seal ta seisis, püss käes, ja ootas.

Metsas hakkasid koerad klähvima. Tähendab, nad leidsid rebase ning ajasid teda nüüd legendikule.

Jahimehed muutusid valvsaks.

Ka Lenin teritas tähelepanu. Ja kontrollis, kas tal püss on ikka korralikult laetud.

Ümberringi sädeles lumine mets. Talvepäike kuldab puude latvu.

Äkki lipsas legendikule rebane ning jooksis otse Lenini suunas.

See oli ilus punane, kohevil sabaga rebane.

See oli helepunane, valge sabaotsaga rebane.

Inimest nähes tardus rebane paigale.

Nõnda seisis ta natuke aega liikumatult. Ainult saba pendeldas närviliselt siia-sinna. Ja mustade silmateradega silmad pilkused ehmunult.

Rebane ei teadnud, mis teha ja kuhu joosta. Selja taga olid koerad, ees sei-

sis aga inimene püssiga.

Lenin tõstis püssi palge, et tulistada.

Siis aga äkki langetas selle ja pani jalgade juurde maha.

Rebane välgatas korra oma kohevat saba ning kadus puude vahele. Samas kõrval seisis Lenini naine Nadežda Konstantinovna. Hämmeldunult küsis ta:

„Miks sa ei tulistanud?“

Lenin vastas naeratades:

„Ei saanud kohe kuidagi. Ütlemata ilus rebane oli. Seepärast ei saanudki. Las elab pealegi!“

Illustreerinud E. PIKK

Tõlkinud ENDLA SAAR

OKTOOBRI LAPS AMETIMÄRGIGA

PALLIGA MÄRK

JÜRI RANT

Ants tuleb koolist koju, palliga märk rinnas.

„Mina olen nüüd spordisõber,“ selgitab Ants vanaemale.

„Tohoh!“ imestab vanaema.

„Nojah,“ ütleb Ants. „See märk tähendab, et mina olen oma tähekeses nüüd spordieeskuju.“

Kõht täis söödud, hakkas Ants matemaatika ülesannet lahendama. Spordieeskujuks olemine teeb talle siiski muret. Ants kirjutab numbreid, aga ise mõtleb suusavõistlusele, mis varsti tuleb. Võistlusrada viib üle Veskimäe. Kõik kukuvad sealt alla kihutades. Ainult Ants ei kuku ja tuleb esimeseks.

Magama minnes seab Ants kuue voodi ette toolile. Palliga märk paistab tolmune olevat. Ants võtab taskurätiku ja pühib märgi puhtaks. Seda tehes kujutleb ta end kooli võimlas seisvat. Õpetaja käsib palli korvi visata. Kellelgi ei lähe pall läbi rõnga, ainult Antsul läheb.

Isegi unes ei saa Ants spordimõtetest lahti. Nüüd näeb ta end kõrgushüppeplatsil. On väga tähtsad võistlused. Latt on nii kõrgel, et

vaatamiseks tuleb pea kuklasse ajada. Käteplagina saatel hüppab Ants puhtalt üle.

Hommikul jääb Ants ärkamisega hiljaks. Kooliteel tuleb kiirustada. Tore oleks kuul üle koolimaja katuse tõugata, mõtleb Ants sörki lastes. Tore oleks pesapall nii kaugele visata, et seda ei leitagi enam üles. Ei tea, mis teised ütlesid, kui ta käitel üle koolimaja siseöue kõnniks?

Kui kell esimese koolitunni lõppu kuulutab, ütleb Ants Hillele ja Jürile ja Margusele ja Liisile, et tulgu nad vahetunnil öue. Pangu mütsid pähe ja jopid selga, siis ei hakka külm. Asfaldiga kaetud siseöuele on keegi kekskasti joonistanud. Naljavihiks võtab Ants lapiku kivi ja viskab esimesse klassi. Kui ta seda saapaninaga teise klassi tahab lükata, tuleb aps. Hille võtab omakorda kivi ja seab end keksima.

Teispoolt maja tuleb klassijuhataja. Ka tema jääb kekskasti juurde peatuma.

„Tubli poiss, Ants,“ ütleb klassijuhataja. „Tore, et sa oma sõbrad öue töid.“ Veel ütleb ta, et vahetund värskes õhus on heaks sportlikuks karastuseks.

Ants läheb heameelest näost punaseks. Ta punetab ka siis veel, kui kell tundi kutsub.

Spordisõbraks olemine on hästi alanud.

Illustreerinud H. SAMPU

OLE TASA-MAGAN!

Illustreerinud V. HURT

RIKKILÄINUD

HUNDIRATAS

IRA LEMBER

SUSI VEIDI SÕITA SOOVIS,

SUSI HUNDIRATAST PROOVIS.

ENT KUI MITU TIIRU LASTUD,

HAKKAS HUNDIRATAS VASTU.

KAS LÄKS LÕHKI RATTA KUMM

VÕI LÄKS KATKI RATTA RUMM?

HUNDI SÜDA KARGAS TÄIS,

ÜMBER HUNDIRATTA KÄIS.

ULGUS: „KARU, NÄITA TEED,

KUS SIIN ON REMONDIMEES?”

Nii tõrelevad ka loomad, kui nende magusat und tullakse segama. Muidugi tõrelevad nad oma keeles – kurjalt urisedes, pahuralt mõmisedes. Aga segajale võiks õige käpaga äiata! Selliselt talitabki mõni

KARUOTT

Suvel otsib ta metsapadrikust haohunniku ja poeb selle alla magama. Ega ott kõhuli või küljeli maga – ta heidab selili. Tõmbab käpad kõnksu ja ajab pea taha õieli. Nii ta uinub rahulikult ja sügavalt. Metsaelanike seast on karuotil vist kõige sügavam uni. Teda ei häiri oksapraksatus. Ott ei liiguta varvastki, kui tema selja alt julge metsaraidur oksaraage välja kisub. Aga niipea kui karu ninna ulatub inimese lõhna, kargab ott ehmunult püsti. Ta kukub käppadega vehkima. Siis võib oti une segaja saada tubli matsu.

Kõige erksamalt magab

JÄNKUPOISS

Ta heidab päeva jooksul kaksikümmend korda magama. Kuid ükski kord ei uinu. Ainult väheke tukastab. Iga paari minuti järel ta nuusutab õhu lõhnu ja uurib pä-rani silmi ümbrust. Jänku on kartlik. Tal on ju palju vaenlasi ja ta peab oma elu pärast alatasa valvel olema.

Üks loomadest, kes vähe magab, on

ELEVANT

India elevant uinub kõhuli lamades, aafrika elevant – küljeli lamades. Aga

mõlemad armastavad magada ka püsti seistes. Ööpäevas magavad need mais-maa kõige suuremad loomad kõigest kaks-kolm tundi.

Veel vähem magab

DELFIIN

Meremehed on märganud, et mõnikord ujub delfiin nädalate kaupa laeva järel. Millal see suur mereloom magab? Teadlased uurisid välja, et delfiini uni kestab vaid pool tundi ja et ka magamise ajal jätkab loom ujumist.

Kõige kauem magab

BOAMADU

Ta elab soojadel maadel ja on suuremaid roomajaid. Mõni boa on kuni üheksa meetrit pikk. Kui madu on kõhu täis söönud, jääb ta uniseks. Siis võib ta mitu päeva järjest magada – kuni kõht uuesti tühjaks läheb.

Padjal magab

REINUVADER

Tema padjaks on koheva karvaga rullikeeratud händ, mille peale oma koonu paneb.

Pehmes voodis uinub suur inimahv

GORILLA

Ta korjab oksi ja lehti. Neist teeb mugava aseme. Gorilla meisterdab igal öhtul uue

voodi. Miks? Sellepärast et eelmise voodi magas ta katki ja seal on lehed juba närtsinud.

Aga kuhu paneb magamise ajal oma pika kaela

KAELKIRJAK?

Loodusteadlased nägid palju vaeva, enne kui said seda teada. Selgus, et kõhuli lamades keerab noor kaelkirjak oma kaela külje pealt tahapoole ja paneb pea seljale. Ka vana kaelkirjak keerab kaela tahapoole, kuid see on peidetud rohtu. Kas loomadel on

UNENÄOD?

Nagu kõik inimesed, nii näevad ka kõik loomad magades und. Näiteks magav koer siputab jalgu, kiunub või koguni haugatab, kass hakkab äkki vihaselt saba võngutama... Unenäod peavad olema, siis puhkab keha kõige paremini.

KARU TEGI KARUTEENE,

SUUNAS HUNDI HARUTEELE:

ÜKS VIIS JAHIMEHE HÜTTI,

TEISEL KOHATA VÕIS KÜTTI.

VÕÖRA VALGE

Kanapojad harjutasid hulgakesi murul küll siblimist, küll laulmist. Järsku tõstsid nad pilgu üles ja hüüdsid kooris: „Ema, ema, meile puistatakse teri-iii!“ Kanaema, kuuri all toidumoldi puhastamas, imestas:

„Vää-äike Mall joo-ooksis koo-ooli, mis teri teile ikka puistatakse?“

„Puistatakse, puistatakse!“ kõlas vastus. „Väga valgeid, manna-aa! Mis sellega tehakse?“

„Nokitakse, nokitakse,“ kogises kanaema.

Kassilapsed kahekesi – poiss ja tüdruk – trenisid maja koridoris hiirepüüdmist, muidugi seal tukkua kassimamma saba kallal. Kanapere hüüdeid kuuldes kargas tüdruk uksepraost trepile, kisas:

„Mamma, mamma, pillutakse, jaa! Ainult mitte mannat, vaid suhkrut, nää!“

„Ee-ei,“ hõikas poiss, juba õe kõrval, „hoopis rasvaraasukesi! Mul käpa peal kaa. Kas sööme ää?“

„Kui on hää,“ kostis kassimamma läbi une.

Õues viibis veel üks põngerjas: valvur Pontu. Et temal öde, venda ega emagi polnud, õppis ta pahalase jälitamist omaenda saba taga ajades. Teiste jõmpskate lärmi peale kergitas ta koonu.

Tõsijutt, loobiti midagi valget. Vist saiapuru – Pontul polnud aega täpsemalt uurida. Igatahes ei visatud seda ilusti kaussi nagu kord ja kohus, vaid ulakalt igale poole laiali. Kes nõnda talitab – kindlasti võõras . . . Ena, majauks liigub! Kipub oma puruga tuppa kah!

Valvur vadis maja poole nagu ta alles kombakad koivad võtsid.

„Auh, auh!“

Haukumine mõjus: võõras puistas puru vaid lävele ning tegi vehkat – Pontu saabudes polnud tast haisugi . . . Oot-oot, nõõril kuivav pesu krabiseb, võõras puruga seal! „Auh, auh, auh!“

Nähtamatu puruviskaja jooksis aeda, kahistas põõsaste vahel.

„Auh, auh, auh, auh!“

Valvuri lähenemisel purumees pages. Nahk hirmu täis, hüppas ta üle tara tänavale säärase hooga, et oleks äärepealt kõrge kase pikali viinud. Hurraa, meie võit! . . . Ent maja ette naastes nägi Pontu ust uuesti liikumas, puru lendamas – võõras jälle siin. Kui Mall koolist koju jõudis, kõndis kanaema talle värvasse vastu, kurtes:

„Mu pojakeste lauluhää-ääl kähiseb, kurku külmetanud. Nokkisid, nokkisid võõra valget mannat. Pontu-lontu ajas-ajas-ajas, ei ajanud võõrast minema.“

Kassimamma samuti kaebamas:

„Nää, lapsed aevastavad, söid võõra valget rasva. Valvurile kuluks keretäis ää.“

Pontu kurvastas koledasti, et ametiga hakkama ei saanud, laskis puru laiali loopida. Mall aga tõi toast kõigile rohtu: külmetuse vastu tibupoegadele putru, kiisulastele piima, kurvastuse vastu Pontule üdise kondi – auh, kui suure! Temale ütles ta veel: „Kuna sinu kurk terveks jäi, võid minuga metsa tulla. Sest võõras kinkis meile mitte mannat ega rasva, vaid suusatee . . . Ja teised pisikesed – ah, teid! – tahtsid suusatee ära süüa!“

A watercolor illustration of a squirrel with a large, bushy tail, perched on a dark tree branch. The squirrel is facing left, and its body is rendered in shades of blue, green, and yellow. The background is a mix of light and dark blue washes, suggesting a snowy or wintry environment. The style is soft and painterly.

ORAV TAHAKS KOOLI MINNA

ADOLF RAMMO

ORAV NAKSIK, TALVEVAMMUS ÜLL,
PIILUB PESAST RANITSAGA JÜTSI.
OHKAB... TAHAKS KOOLI MINNA KÜLL,
AGA POLE TAL JU SELLIST MÜTSI.

POLE NAKSIKUL NEID RAAMATUIDKI,
VIHIKUID JA JALAS VILTE.

KUID KUS ÖPIKS TAHTI, KONKSE MUIDKI,
LAULAKS NOODIST, MAALIKS PILTE!

TÖSTAKS NAKSIK PINGIS KÄPA PÜSTI,
PALUKS VASTAMA JA IKKA KÜSIKS.
ORAV NAKSIK, VÄLE NAGU SÜSTIK,
TUNNI AJAL ŠIISKI PAIGAL PÜSIKS.

AGA MIS ME NAKSIKUGA TEEME?! –
EI TA, VENNAS, SAA JU KOOLI MINNA.
VÖTAB KURVASTUSEST SUHU SEENE.
TÖMBUB KÖSSI. PAKANE LÖI NINNA.

Illustreerinud R. KANGERT

SULAPOISTE LUMEMEES

UNO LEIES

SULAPOISID PUGESID
KÜLMATAADI PÕUE.
KÜLMATAAT NAD KIHUTAS
OTSEKOHE ÕUE!

SUMASID SEAL ÕHTUNI
PEHME LUME SEES...
JÄRSKU LUMEHANGEST VÄLJA
ASTUS LUMEMEES!

VÖTTIS SULAPOISID SÜLLE,
TEGI NEILE PAI...
VASTUTASUKS SADA MUSI
SULAPOISTELT SAI!

JÄLJED LUMEL

LEILI ANDRE

KES SIIT VILKSAS L'ABI LUHA?
MEIE EILSE SUUSARAJA
KIPPADI-KAPPADI SEGI AJAS?

KELLE PUUDUTUSEST PUUDEL
H'ARMANIIDID RABISESID,
OKSTELT MAHA VABISESID?

TULE, VAATA,
TULE, LOE!

NEED ON NUKRAD NÄLJAJÄLJED,
VAESEKESE VAEVAJÄLJED.

NEED ON, NEED ON RÕÖMUJÄLJED,
TOIDU JUURDE TÄNUJÄLJED!

SIIN ON MÖTISKLEVAD JÄLJED:
KEVAD TULEB – SOE JA HEA,
ÜKSKORD TULEB, MA JU TEAN!

Tindikiiri

HARRI JÖGISALU

Esimese klassi emakeele tunnis kirjutati esimest korda tindiga. Suled ja tindipotid olid lastel juba ammu ostenud, kodus proovitudki, aga koolis lubati sullepea pihku võtta alles siis, kui pliiatsikiri käes.

Küll oli tindiga tegu ja tüli: sulg pritsis, tilgutab plekke, värvis sõrmed siniseks ja pingilegi jättis jälgi.

Aga töö oli uus ja huvitav ning harjutamise peale tulid tähed hoopis ilusamad kui pliiatsiga kirjutades. Õpetaja lõpuks veel kiitiski, et ülesandega nii hästi toime tulli.

Tund sai ruttu otsa. Alles algas, kui juba kell helises! Kojuminekuga oli täna kiirem kui iga päev – kodustelegi tarvis esimest tindikirja näidata.

Pisikesel Piial oli rutt küll, kuid tema astus koju minnes kioski juurest läbi. võttis ajalehed-giakiirjad kaasa ja rääkis mõne sõna kooliuudiseid. Kioskitädi küsis alati: „Kuidas sul täna koolis läks, hea laps?“

Aga seekord hoopis imestas:

„Hea laps, kas sina kirjutad juba tindiga?“

„Ja-ah. Täna esimest korda! Kuid õpetaja lubas ainult neil sullepea võtta, kes pliiatsiga hästi oskavad,“ vastas Piia pisut uhkeltki.

„Seda muidugi. Kui tindiga, siis peab kindlasti hästi oskama!“

Piia tänas ajalehtede eest ja arutas endamisi: kes küll tädile ütles, et nemand kirjutavad tindiga?

Arvas, aga ära arvata ei osanud, kuni kodus eestoa peeglis oli näha, kes ütles – eks ikka Piia pisike ninaots!

NAKSITRALLID

ENO RAUD

Ükskord said jäätiseputka juures juhuslikult kokku kolm imelikku mehest – Sammalhabe, Kingpool ja Muhv. Nad kõik olid väga lühikest kasvu, nii et jäätisemüüja pidas neid algul isegi päkapikkudeks, ja peale selle torkas nende juures veel muudki iseäralikku silma. Sammalhabemel oli pehmest samblast habe, kus kasvasid ilusad punased pohlad. Kingpool oli oma kinganinad maha löiganud, et tal oleks lihtsam varbaid liigutada. Muhv aga kandis tavaliste riiete asemel seljas suurt muhvi, millest ainult peanupp ja labajalad välja paistsid.

Nad limpsisid jäätist ja silmitsesid üksteist uudishimulikult.

„Sõbrad,“ ütles lõpuks Kingpool. „Mulle tundub, et meil on midagi ühist.“

„Eks me ole ju kõik ühed kenad naksitrallid,“ noogutas Muhv.

Sammalhabe noppis oma habemest mõned pohlad ja pakkus kaaslastele.

„Jäätise kõrvale head hapukad võtta,“ ütles ta.

„Me võiksime veel teine kordki kokku saada,“ arvas Muhv. „Keedaksime kakaod ja ajaksime mõne sõna juttu.“

Illustreerinud H. LARETEI

olla meile kõigile nii-öelda rändavaks koduks.“

„Mis võiks meil selle vastu olla,“ ütles Kingpool.

„Selle vastu ei ole meil kõige vähematki,“ kinnitas Sammalhabe. „Autoga on ju isegi väga mõnus sõita.“

„Kas me sinna ainult kõik kolmekesi sisse mahume?“ küsis Kingpool.

„See on furgoon,“ ütles Muhv. „Seal on ruumi küllalt.“

Ja nii oli asi otsustatud.

„Mu auto seisab postkontori juures,“ rääkis Muhv edasi. „Panin enne paar tosinat kirja posti.“

„Paar tosinat?“ imestas Sammalhabe. „Küll sul on siis ikka palju sõpru!“

„Oh ei,“ naeratas Muhv nagu natuke kohmetult. „Ma ei kirjuta sõpradele, ma kirjutan endale.“

„Saadad ise endale kirju?“ oli imestamise järg nüüd Kingpoole käes.

„Nojah,“ selgitas Muhv. „Asi seisab selles, et mulle meeldib väga kirju saada. Aga sõpru mul pole ja nii peangi ise kirjutamisega vaeva nägema. Ma kirjutan nimelt nõudmiseni. Ühes linnas panen kirjad posti, sõidan siis järgmise linna ja saan seal oma korrespondentsi kätte.“

„Igatahes on see kirjavahetuse pidamiseks äärmiselt omapärane viis,“ leidis Sammalhabe.

„Tõesti teravmeelselt välja mõeldud,“ nõustus Kingpool. „Kas võtame veel ühed jäätised?“

„Igatahes,“ ütles Sammalhabe.

„Enesestki mõista,“ ütles Muhv.

Nad võtsid veel ühed jäätised ja Muhv lisas:

„Tegelikult võiks mõne jäätise ka tagavaraks võtta. Mul on nimelt furgoonile külmutuskapp sisse monteeritud.“

„Ah tõesti!“ hüüatas Sammalhabe.

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

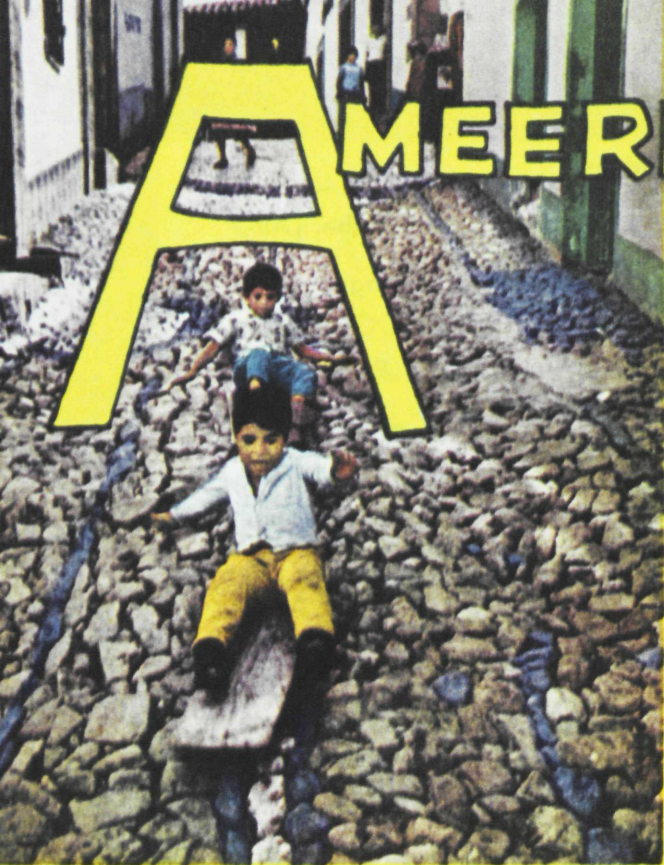
„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„Suurepärane!“ hüüatas Kingpool. „Me võtame korraliku tagavara kaasa, kas või kaheks nädalaks!“

„See oleks suurepärane,“ ütles Kingpool. „Kutsuksin teid enda poole külle, kuid kabiüks pole mulle meeldinud.“

A MEERIKA

kaardilt võid näha: ühel pool on Atlandi ookean, teisel pool Vaikne ookean ja keskel – kõver kääruline maariba. See on Kesk-Ameerika. Seal asub mitu väikest riiki. Elanikeks on peamiselt indiaanlased ja mestiitsid. Mestiitsid on indiaanlaste ja kunagi ammu Ameerikasse rännanud eurooplaste järglased.

MESTIITSI LASTE NÄÄRID

Need ei ole hoopiski niisugused nagu meil. Lastel ei ole kelgulund ega uisujääd. Nad ei teagi, mis on talvepakane ja lumesadu. Nende kodumaal on alati soe. Eriti palavad päikesepaistelised ilmad on näärیده ajal. Kuid sellepärast ei jää lastel kelgusõit tegemata. Pildil näed, kuidas kaks tõmmut mestiitsi poissi mööda libedaid tänavakive mäest alla kihutavad. See oleks vahva näarisõit! Aga niimoodi kelgutavad lapsed iga päev.

Lastel ei ole nääripuud. Metsi on palju. Ka niisuguseid tihnikuid, millest inemene läbi ei pääse. Kuid kuuski seal ei kasva. Tütarlapsed korjavad puulehti. Neist punutakse ümmargune pärg või pikk vanik. Sekka punutakse punaseid ja valgeid lilleõisi. Lehtedest ja õitest pärg riputatakse toalakke, vanikuga ehitakse toaseinad ja -uksed. Nääriõöl helisevad tornikellad. Kodudes süüdatakse põlema pikad peenikesed vahaküünlad.

Lastele ei tule nääriwana. Pole lihtsalt niisugust kommet. See-eest on tänavad tulvil röömsaid inimesi. Nad laulavad ja tantsivad pillilugude saatel. Paukudes lendavad õhku värvilised raketid. Lapsed võivad olla üleval nii kaua, kui tahavad. Ja kes saakski magada, kui öö otsa kogu linn käratseb ja paugutab! Mõnes kodus peetakse aus veel niisugust muistset rahvakommet. Nääriõhtul täidavad isa, ema ja lapsed oma savikausi või kõrvitskannu veega. Õösel kell 12 valatakse vesi kausist või kannust maha. Nii nagu voolas vesi, on ka vana aasta ära voolanud. On saabunud uus aasta. Siis soovib kogu pere üksteisele õnne.

SÕJALAEVAD

Kui tuleb madrus tänaval vastu, tunnend ta kohe ära. Madrusel on tore vormiriietus. Selle üle on ta uhke. Niisugust vormi kandsid juba ristleja «Aurora» revolutsioonilised madrused.

Madruise kodu on laevadel. Ja laevu on meil palju. Need on erineva kujuga ja erinevalt relvastatud. Seetõttu on ka laevade ülesanded erinevad.

Pildil näed aatomialveelaeva. See sarnaneb suure kalaga ning ujub vee all niisama hästi kui vee peal. Vaenlase sõjalaeva ründamiseks ei pruugi allveelaev veepinnale tõusta. Ta saadab otse vee all välja iseliikuva miini — torpedo. Kostab plahvatus, kerkivad üles tulekeeled ja suitsusammas ning vaenlane ongi hävitatud. Allveelaev võib vee alt mürskudega pommitada ka rannal olevat vaenlase sõjaväge.

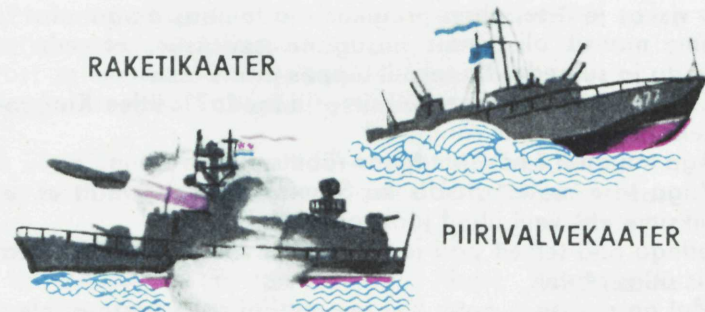
Meil on võimsad allveelaevad. Need on veepinnale tõusmata ujunud ümber maakera ja isegi jää all ujunud põhjanabale.

Allveelaevahävitage. Selle sõjalaeva pardale mahub mitu lennukit või helikopterit. Lennuk tõuseb õhku. Kõrgelt võib hästi näha vee all ujuva vaenlase allveelaeva piirjooni. Siis pole muud, kui saada hävitajalt või lennukilt pomm vaenlase pihta.

Sõjalaevu on suuri ja väikesi. Lausa hiiglane on raketikandja. See on üle 200 meetri pikk. Siit lastud raketid lendavad mitmesaja kilomeetri kaugusele ning tabavad kindlalt märki. Raketikandja asub vaenlasega lahingusse juba siis, kui see on alles kaugel. Raketikaater aga peab lähivõitlust. Nagu tuulehoog sööstab kaater vaenlase laevade juurde ja saadab välja raketid. Seejärel varjab kaater ennast suitsupilvega ja kihutab minema. Ka piirivalvekaatri tähtsamaks omaduseks on suur kiirus. Ta jõuab viivitamata kohale, kus võoras laev on luba küsimata meie merepiiri ületanud.

Sõjalaevad on Läänemerel, Põhja-Jäämerel, Vaiksel ookeanil ja Mustal merel meie kodumaa kaitsel.

RAKETIKAATER

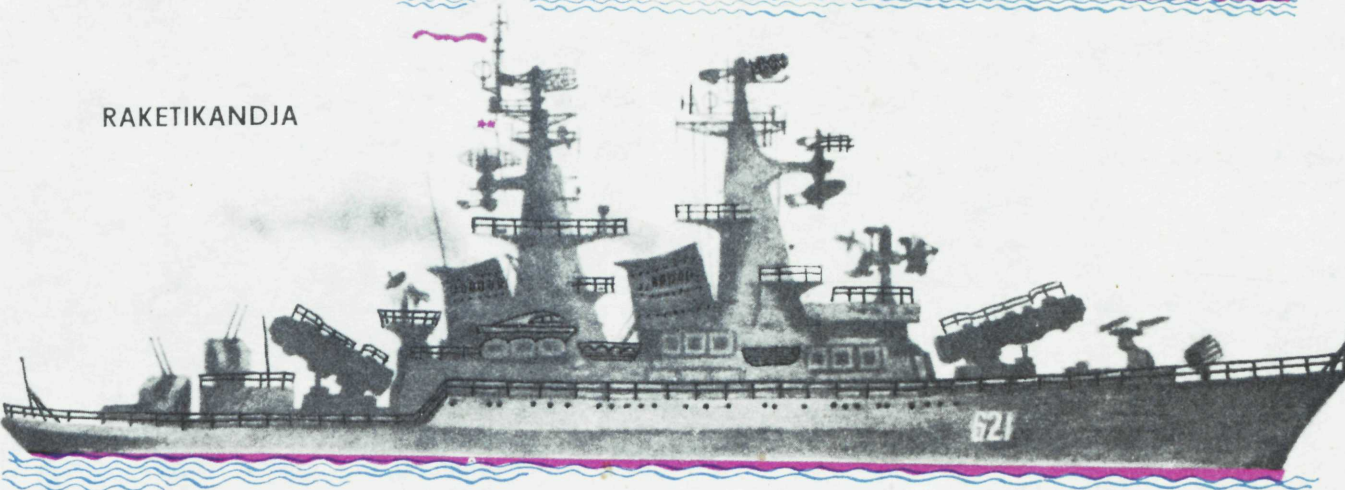

PIIRIVALVEKAATER

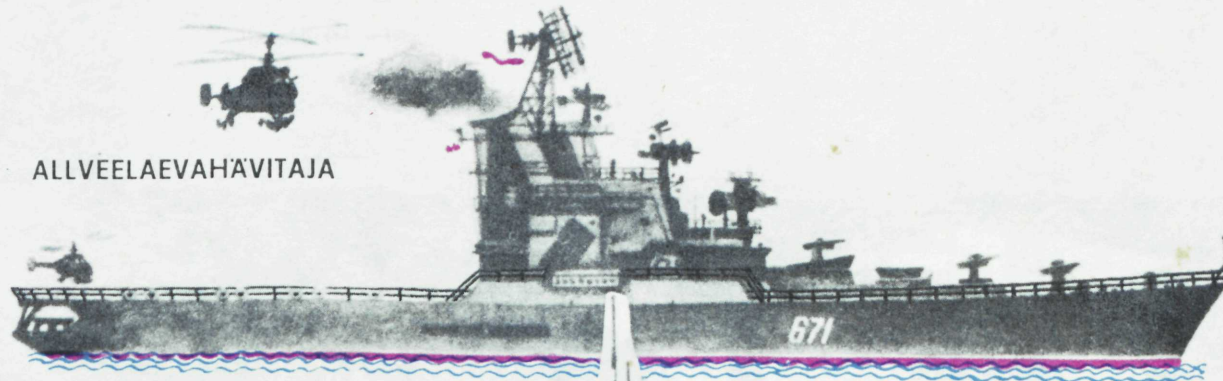
HAVITAJA

RAKETIKANDJA

ALLVEELAEVAHÄVITAJA

AATOMIALLVEELAEV

ANKRUGA MEES

OLIVIA SAAR

MEREL UKSKORD MA SÕIDAN,
KAUGED KALDAD ON EES,
SEISAN KAPTENISILLAL,
OLEN ANKRUGA MEES.

PÄIKE PIILUB MU ANKRUT,
NÄGU NALJA TAL TÄIS,
ANKRUT KULLANE KUUGI
VARGSI KATSUMAS KÄIS.

VAALAD VAATAVAD MEREST,
ISE PÕRAVAD PÄID –
NENDE PILGUD MU ANKRUL
PIKALT PIDAMA JÄID.

TORRIS TORMITAAT TULI,
VALAS VIHA JA KEES,
NÄGI MIND – KRAPS KRAAPSU
TEGI KULDMÄRGI EES!

JÄLLE MERI ON LAHKE.
KÜLLAP NÜÜD SA SIIS TEAD,
MIKS ANKRUGA MÜTSI
MEREL MEES KANDMA PEAB.

JÄNES JA MANGUST

Ükskord ütles mangust jänesele:

„Ei ole mul ema, ei ole mul last, ja sina, jänes, oled ka üksik. Kas me ei võiks sõbrustada?“

Läksidki kaks sõpra koos jahile.

Nägid maas linnupesa. Seedsid kohe üles püünise.

Õige pea püüdsid linnu kinni. Korjasid munad, võtsid saagi ja läksid koju.

„Olen väsinud,“ ütles jänes.

„Puhka natuke,“ lausus mangust, „seni küpsetan linnu ja praen munad.“

Jänes uinus.

Praad lõhnas nii magusalt, et mangust ei pidanud vastu, hammustas tükikese, siis teise ega märganudki enne järele jätta, kui oli kõik ära söönud.

Jänes ärkas.

„Mangust, kus on praad?“

„Ah, tuli kõrvetas kõik ära!“

„Ei ole midagi parata,“ ohkas jänes. „Lähme otsime

midagi süüa!“

Aga mangust oli kõhu nii täis söönud, et ei jaksanud end liigutadaagi. Seal, kus lamas, sinna ka uinus. Jänes võttis vitsa ja lõi mangustit.

„Jänes, mis juhtus?“

„Ei midagi, vits lõi sind!“

Mangust pahvatas naerma, võttis pajupilli ja laulis:

„Ti, ti, ti! Tuli ei ole süüdi, see olin mina, kes prae ära söi. Ti, ti, ti!“

Kuulnud seda, võttis jänes trummi ja laulis:

„Pum, pum, pum! Vits ei ole süüdi, see olin mina, kes mangustit lõi. Pum, pum, pum!“

Ja siis läks kaklus lahti. Jänesel olid lühikesed kõrvad, mangust rabas neist kinni ja tiris nii, et jänese kõrvad venisid pikaks-pikaks. Mangustil olid kõrvad pikad, jänes haaras neist kinni ja kõrvadel tulid tükid küljest ära.

Vaat mispärast on jänesel nüüd pikad kõrvad, aga mangustil lühikesed.

Tõlkinud MARIANNE MUDA

Illustreerinud E. PEEBO

„Talveõhtul“ – joonistanud 7-aastane LEMBI PÄRNA Kohtla-Järvelt.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Lumi

LUMI, LUMI, LUMEVAIBAKE
KATTIS MAA JA KATTIS VEE. —
JÄLLE VALMIS KELGUTEE,
SUUSATEE JA UISUTEE!

INGRID PÄRT,
Orissaare Keskkooli õpilane

Oi, kui tore oli!

Käisime Tartu Konservitehase Viljandi tsehhis.

Kõigepealt viis tädi meid taarapesuruumi. Oli tore vaadata, kuidas purgid paari-kaupa mööda ketti edasi läksid. Siis jäid purgid seisma ja tädid täitsid purgid marineeritud kõrvitsatega. Ka meie saime kõrvitsaid maitsta.

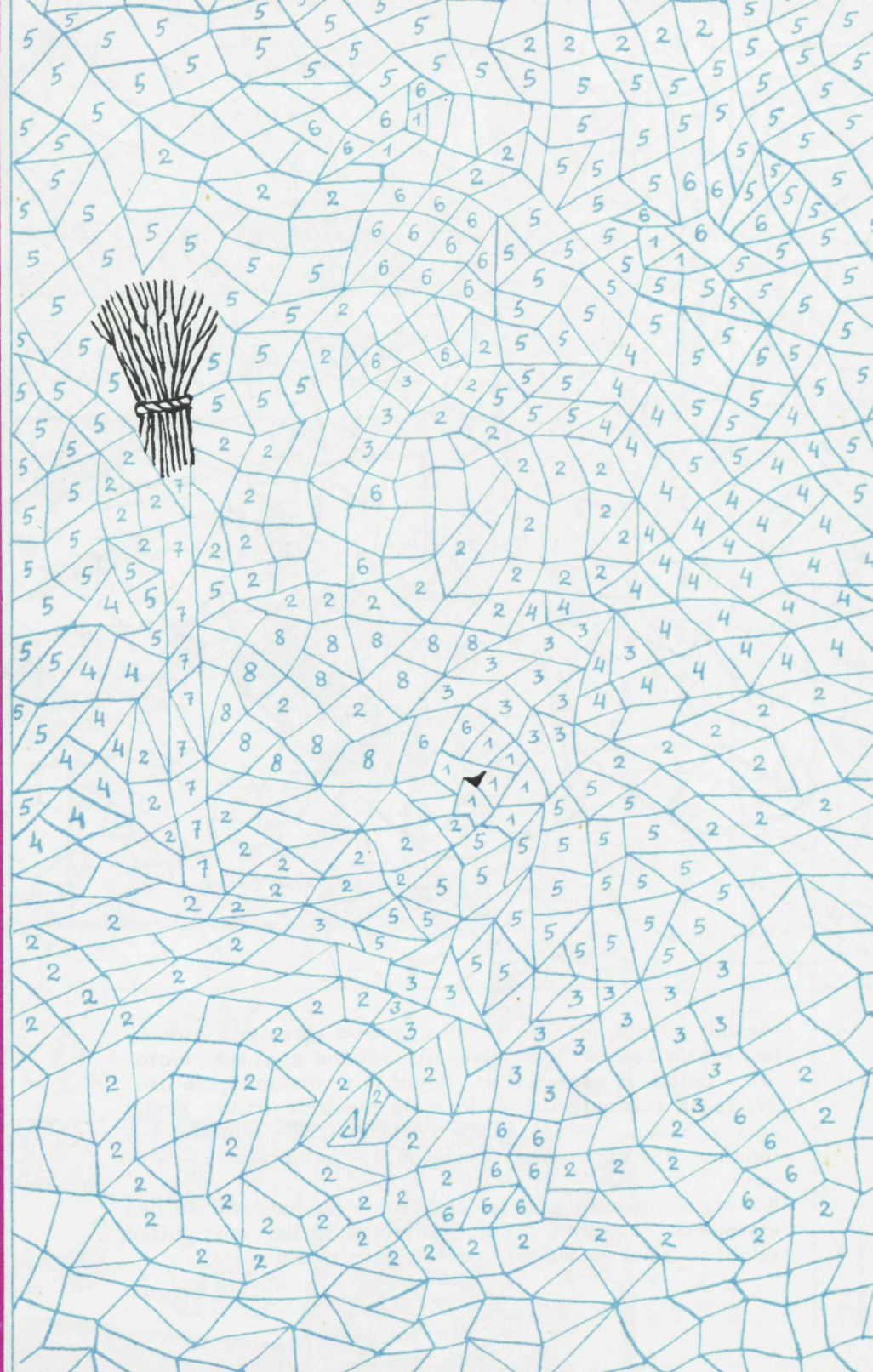
Siis vaatasime, kuidas purkidele etikette peale kleebiti.

Järgmisena viis tädi meid mahlatsehhi, kus valmistati õunamahla.

Küll oli see tore ekskursioon!

MAI SAKS,
Viljandi Internaatkooli
õpilane

SEDA PUNAST JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖLEHT

Mosaik on pilt, mis seisab koos erineva värvusega osakesetest või tükkidest. Seekordsel käsitöölehel ongi kaks mosaiki – ainult, et osakesed on jäetud teie värvida! Igale osakesele on trükitud number ja igale numbrile vastab kindel värvus. Niisiis: 1 – roosa, 2 – helesinine, 3 – punane, 4 – roheline, 5 – tumesinine, 6 – must, 7 – helepruun, 8 – kollane.

Kui olete osakesed ära värvanud, saate teada, mida on neil mosaikidel kujutatud. Palun kirjutage mulle, missugused pildid te saite ja kuidas see töö teile meeldis!

Täheke

„Sõjamees“ – joonistanud 6-aastane JANNO LAAR Paldiskist.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Kirjandusringis

Meie koolis on palju nupukaid tüdrukuid ja poisse ja häid sulemehi. Käime koos kirjandusringis. Kirjutame luuletusi ja jutte ja loeme „Pioneerë“ ja „Tähekesi“. Kõige rohkem meeldivad meile Helgi Mulleri, Olivia Saare, Ellen Niidu ja Heljo Männi luuletused. Püüame nende eeskujul ka ise toredasti kirjutada.

Praegu harjutame näidendit „Maret Pillapalla“. Tiina on selles näidendis lumehelbeke.

OLLE KITS ja TIINA KALLUS,
Lüllemäe 8-kl. Kooli õpilased

Soome õhtu

Õppisime tundma Soomemaad. Panime klassis välja raamatuid ja pilte Soome kohta. Tegime rahvariides nukudki.

Ühel õhtul esinesime ka kõikidele teistele lastele soome laulude ja luuletustega. Meie esinemine meeldis kõigile.

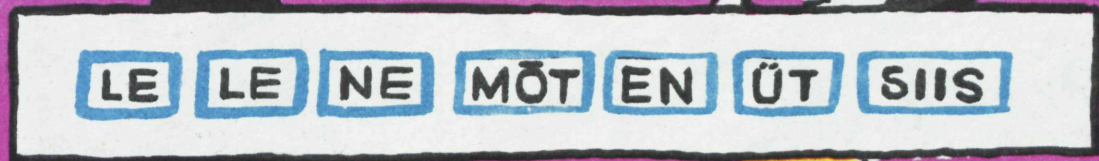
ERIKA PASTIK,
Tudu 8-kl. Kooli õpilane

SIIN ON KUUS VEIDRAT KIRJAKEST. MIDA NENDEGA TEHA? EKS IKKA ARA ARVATA, MIS ON KIRJUTATUD.

OMALT POOLT ÜTLEN NII PALJU, ET PAREMATEL ARAARVAJATEL ON LOOTUS PREEIALE:

MUIDUGI SIIS, KUI NAD OMA ARAARVAMISEST „TÄHEKESE“ TOIMETUSELE VARSTI TEATAVAD.

Täheke

Joonistanud S. VÄLJAL

ARVA ARA! ARVA ARA! ARVA ARA!

Esikaanel A. VENDERI joonistus
«Lumememme eite-taati».

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 1 — 1971, XII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kollegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 20. XI 1970. Trükkida antud 15. XII 1970. Trükitarv 64 000. Paber 90x60/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.83. MB-09472. Tellimise nr. 1366. Trükkikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 283 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллин, Креуцвальди, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, Бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 1366. Тираж 64 000.

KÜÜNLAD LÕPUNI
PÕLESID KUUSEL
JA OKKAID VARISEB
VAIBALE MAHA.
LIMPSIME LIUALT
PRÄÄNIKUPURU
JA LAHKUDA NÄÄRIDEST
VEELGI EI TAHA.
ALLES NEID PÜHI
MEIL ISUKALT OODATI.
TULIDKI, TALVISED
RÕÕMUD TÕID KAASA.
HÜVASTI, NÄÄRITAAT!
LUBA, ET KOHTUME
SINUGA UUESTI
TULEVAL AASTAL!

MAIMU LINNAMÄGI

